

Arrest

nr. 73 631 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker deed op 4 juli 2002 een asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Hij werd op 15 juli 2002 in het bezit gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.3. Hij diende op 17 juli 2002 een schorsend beroep in bij de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

1.4. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 22 augustus 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.5. Verzoeker werd d.d. 23 december 2004 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 1 maart 2006 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, deelnamen, wetens en willens, van een criminele organisatie met als oogmerk het plegen van misdaden of wanbedrijven.

1.6. Op 15 februari 2007 werd door de Minister van Binnenlandse Zaken een Ministerieel besluit tot uitwijzing genomen, hem op 27 februari 2007 ter kennis gebracht.

1.7. Op 21 mei 2007 kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Nadat hij op 27 juni 2007 gerepatriëerd werd naar Skopje, Macedonië, keerde verzoeker terug naar België.

1.8. Op 13 mei 2009 werd verwerende partij op de hoogte gebracht door de gemeente Borsbeek van het feit dat verzoeker er zich aanmeldde en verklaarde in het huwelijk te willen treden met een Poolse dame.

1.9. Verzoeker was in het bezit van een Macedonisch paspoort, geldig tot 30 juli 2008 en een door Italië afgeleverd visum type D + C voor Italië + Staten Schengen, geldig van 31 oktober 2008 tot 27 juli 2009 voor 270 dagen, met binnenkomststempel in Italië van 13 november 2008.

1.10. Bijgevolg kreeg verzoeker op 25 mei 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Tegen dat bevel van 25 mei 2009 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 juni 2009.

1.12. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep op 29 september 2009 bij arrest nr. 32.227.

1.13. Op 25 juni 2009 deed hij een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.14. Verzoeker en mevrouw B. A. M., van Poolse nationaliteit, legden op 7 oktober 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Borgerhout.

1.15. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 10 september 2010 ongegrond bevonden.

1.16. Er werd op 23 januari 2001 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.011387/2011-GF) nadat hij werd aangetroffen als geseind persoon.

1.17. Verzoeker kreeg op 23 januari 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. De beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene is het voorwerp van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 15 februari 2007, in werking getreden op 20 februari 2007. (...) Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Op 20 februari 2007 werd hem het ministerieel besluit tot terugwijzing van 15 februari 2007 betekend. Hem werd tevens de ongegrondheid betekend van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 25/06/2009. (...)"

1.18. Op 29 januari 2011 werd er een vlucht voorzien. Verzoeker vertrok zonder verzet.

1.19. Verzoeker deed op 13 april 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als partner duurzame relatie in functie van mevrouw B. A. M., van Poolse nationaliteit.

Verzoeker kreeg d.d. 13 oktober 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“BETREFT; (I.S.)

Geboren te SKOPJE op 20.09.1972

Onderdaan van Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Adres: (...)

N.N (...)

Geachte burgemeester,

Gelieve het volgende aan betrokkene te betekenen:

Overwegende dat betrokkene onderworpen is aan een Ministerieel Besluit, genomen op 15.02.2007, betekend aan betrokkene op 20.02.2007 en dat direct van kracht ging;

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Volgt het feit onderworpen te zijn aan een Ministerieel Besluit, dat noch ingetrokken noch opgeschort is en een verbod tot binnenkomst in het Rijk gedurende 10 jaar inhoudt, het verkrijgen van een verblijfsrecht verhindert.

Overwegende dat in casu, de voorgenoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het Ministerieel Besluit volgens artikel 46bis van de wet van 15.12.1980 heeft ingediend,

Overwegende dat het Ministerieel Besluit bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie geen aanvraag tot gezinshereniging in overweging genomen hebben, noch een bijlage 19ter afgeleverd hebben.

Overwegende bovendien dat het Ministerieel Besluit van kracht was, zodat betrokkene op het moment van de aanvraag gezinshereniging niet kon negeren dat hij geen verblijfsrecht kon bekomen aangezien het Ministerieel Besluit noch ingetrokken noch opgeschort was;

Volgt dat het in overweging nemen van de aanvraag gezinshereniging van 13.04.2011 niet kon gebeuren en als onbestaande dient beschouwd te worden.

Het AI van betrokkene dient ingetrokken te worden. Te Brussel, op 09 09 2011

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt aan (I.S.)

geboren te SKOPJE, op 20.09.1972, 13 OKT 2011

van Macedonische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7 al 1, 1° van de wet van 15.12.1980: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Artikel 7 al 1, 11° van de wet van 15.12.1980: betrokkene is sedert minder dan tien jaar uit het Rijk teruggewezen of uitgezet, en de maatregel werd niet opgeschort of ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *“Schending van artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel. Dat op het ogenblik dat verzoeker zich heeft aangemeld met zijn paspoort en alle bijbehorende stukken heeft de gemeente de wettelijke samenwoning met een EU onderdaan geregistreerd en verzoeker een AI afgeleverd. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. De motivering van de DVZ m.b.t. verzoeker zijn aanvraag is vaag, nietszeggend of in feite een loutere stijlformule. Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft geschonden. En dit voornamelijk omwille van de volgende redenen; DVZ heeft in zijn beslissing tot weigering en het afleveren van het bevel tot het grondgebied te verlaten slechts verwezen naar de hiërarchie der rechtsnormen, om te stellen dat bij het nemen van een individuele beslissing van een ondergeschikte autoriteit niet de overhand kan krijgen op een beslissing van een superieure autoriteit in casu een beslissing genomen door de Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van een vreemdeling in het Rijk. Zij hebben hun beslissing louter en alleen hierop gebaseerd Zij hebben echter geen toepassing hierbij gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft inderdaad feiten gepleegd enkele jaren terug en is hiervoor gestraft. Hij heeft zijn straf in deze volledig ondergaan en is nooit op enige manier in aanmerking gekomen voor vervroegde vrijstelling of voorwaardelijke invrijheidstelling of enige andere voorwaarde van welke aard ook. Hij heeft zijn volledige straf ondergaan en is vanuit de gevangenis gerepatriëerd naar het land van herkomst. Hij had ondertussen al zeer lang een relatie met mevrouw (B.), een wettelijke samenwoning die werd geregistreerd op 7 oktober 2009. Verzoeker is dan ook met zijn paspoort uit Macedonië gekomen teneinde zich bij zijn levensgezellin te vestigen. Hij is gekomen met een geldig paspoort en een verblijf toegestaan voor drie maanden. Hij ging zich melden om zich in te schrijven bij zijn vriendin en dit werd ook zo gemeld aan Brussel door DVZ. Hij werd op grond hiervan in het bezit gesteld van een AI Hij is op grond van zijn AI ook beginnen werken en zorgt mee voor het inkomen van het gezin. Zie stukken. Ondanks deze feiten neemt DVZ de huidige beslissing en dit zonder enigszins te motiveren waarom er enige reden zou zijn dat de openbare orde dermate zou gevaar lopen dat artikel 8 van het EVRM in deze niet zou kunnen worden toegepast. Dat indien zij menen dat ondanks het feit dat betrokkene . recht heeft om zijn partner te vervoegen en DVZ meent dat dit moet geweigerd worden op grond van de openbare orde en veiligheid dan dient zij hier minstens een afweging te maken van het evenredigheidsbeginsel. In casu is er hiervan in de beslissing niets terug te vinden. Er is nergens een afweging van artikel 8 van het EVRM gemaakt en dit alhoewel verzoeker - gestraft is voor de feiten die hij gepleegd heeft, zijn volledige straf heeft ondergaan. Dat hij zijn leven totaal hervat heeft, zijn partner wil komen vervoegen, werk gevonden heeft, mee instaat voor het inkomen van het gezin en vast werk hiertoe heeft , van dit alles wordt niets teruggevonden in de motivering van de weigeringsbeslissing. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) . Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. Dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken hier geen rekening mee heeft gehouden en deze wijze artikel 8 van het EVRM schendt dat het recht op privé en een gezinsleven waarborgt. De beslissing en de uiterst summiere reden die voor de weigering gegeven wordt, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker en zijn partner heeft. artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: "1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s' lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van*

anderen." Verzoeker en zijn levensgezellin vormen een gezin. Mijnheer en mevrouw vallen als echtgenoten onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (EHRM, 22 april 1997, X, Y en Z t. Verenigd Koninkrijk).

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker aangifte heeft gedaan tot inschrijving. Het bevel impliceert dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst waardoor hun gezin uit elkaar zal gehaald worden. De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel: Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dit, vormt een ernstig moeilijk te herstellen nadeel. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betekent immers dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dit is onmogelijk en vormt voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Voorts betekent het bevel dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst waardoor hij zijn partner dient achter te laten en alles wat zij hier samen hebben opgebouwd. Dat hij hierdoor zijn werk zou verliezen en dus het inkomen van het gezin hierdoor in problemen zou komen. Dat het dan ook noodzakelijk is dat verzoeker op ons grondgebied dient te kunnen verblijven, minstens tot er een beslissing is genomen in zijn dossier. Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van dienst vreemdelingenzaken geschorst te worden".

2.3. Verzoeker stelt samenvattend dat hij zich heeft aangemeld met zijn paspoort, alle bijhorende stukken, dat de gemeente een wettelijke samenwoning met een EU onderdaan heeft geregistreerd en hij in het bezit gesteld werd van een AI. Hij meent dat verwerende partij naliet toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM en tevens naliet een afweging te maken van artikel 8 van het EVRM daar hij reeds gestraft werd voor de feiten die hij gepleegd heeft. Hij vervolgt dat hij al zeer lang een relatie had met mevrouw B. en dat er een wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 7 oktober 2009. Hij stelt dat ten onrechte geen rekening gehouden werd met het feit dat hij aangifte gedaan heeft tot inschrijving.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de werking en de rechtsgevolgen van het Ministerieel besluit tot terugwijzing van 15 februari 2007 ten aanzien van zijn persoon volledig buiten beschouwing laat. Als gevolg van dat besluit kan hij niet worden gemachtigd tot verblijf en kan hij evenmin enig verblijfsrecht tegenwerpen aan het bestuur. Er anders over oordelen zou uitsluiten dat er rechtsgevolgen verbonden zijn een definitief Ministerieel besluit, wat niet de bedoeling is of kan zijn van de wetgever.

Artikel 46 bis van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk. "

2.5. Uit de eenvoudige lectuur van dit artikel blijkt dat verzoeker, ondanks het feit dat hij een wettelijke samenwoning is aangegaan en een aanvraag tot vestiging als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als partner duurzame relatie heeft gedaan, geen recht heeft op toegang of op verblijf in het Rijk.

2.6. Het recht op binnenkomst en op verblijf is bij wet immers uitgesloten, zelfs voor de duur van de behandeling van een eventuele aanvraag tot schorsing of opheffing (zie artikel 46bis in fine van de vreemdelingenwet). A fortiori is dat recht op binnenkomst of verblijf tevens uitgesloten zonder dat dergelijke procedure wordt ingeleid. Er anders over beslissen zou tot gevolg hebben dat het indienen van een aanvraag tot opheffing of schorsing betrokkene in een minder gunstige positie zou plaatsen dan wanneer dergelijke procedure niet zou zijn ingeleid.

2.7. Indien het bestuur zou gehouden zijn tot het behandelen van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die bij Ministerieel besluit werd teruggewezen, wordt

daardoor de bij artikel 46bis vreemdelingenwet voorziene procedure op de helling geplaatst. Artikel 46 bis voorziet bovendien dat argumenten moeten worden aangevoerd om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden. Nergens blijkt als zou dat onderzoek identiek zijn aan de evaluatie voorgeschreven in artikel 43,2° vreemdelingenwet, als volgt:

"2°de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd"

2.8. In iedere hypothese verwijst artikel 46bis van de vreemdelingenwet niet naar het onderzoek zoals vooropgesteld in artikel 43,2° voormeld en kan niet anders als worden geponeerd dat de beoordeling van een eventuele aanvraag tot schorsing of opheffing van een Ministerieel Besluit niet het onderzoek is van artikel 43,2° voormeld.

2.9. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 46bis van de vreemdelingenwet. Een verblijfsaanvraag na Ministerieel besluit tot terugwijzing is enkel mogelijk via een verzoek tot schorsing of opheffing van dit Ministerieel besluit, aangezien de wetgever de volle uitwerking van een Ministerieel besluit erkent en geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat een Ministerieel besluit tot terugwijzing zijn uitwerking kan verliezen door het optreden van een hiërarchisch lager ambtenaar.

2.10. Verblijfsaanvragen van unieburgers of hun familieleden na een Ministerieel besluit tot terugwijzing, kunnen enkel volgens artikel 46bis behandeld worden omdat dit artikel specifiek is. Het gaat in dergelijke gevallen immers niet om een verblijfsaanvraag van een unieburger of zijn familie tout court, zoals in artikel 40bis. Het gaat in tegendeel, zoals in casu, om een verblijfsaanvraag van een Unieburger of zijn familie na een Ministerieel besluit van terugwijzing, waardoor artikel 46bis dient toegepast te worden, nu dit specifiek betrekking heeft op de omstandigheden die in dergelijk geval voorhanden zijn. Bovendien kan er pas aanspraak worden gemaakt op binnenkomst of verblijf, ten vroegste, nadat de gemachtigde van de Minister een aanvraag tot schorsing of opheffing van het Ministerieel besluit tot terugwijzing gunstig heeft beoordeeld. Dergelijke procedure kan pas worden aangevat nadat twee jaar zijn verlopen te rekenen vanaf de uitvoering van het Ministerieel besluit, (artikel 46bis §1). Tot slot is het recht op verblijf van de EU burger geen absoluut recht en zijn er voorwaarden aan verbonden die de wetgever duidelijk heeft in kaart gesteld. Door het Ministerieel besluit te nemen heeft de Minister verzoeker uitgesloten van recht op binnenkomst en op verblijf.

2.11. Het bestuur kan in de gegeven omstandigheden onmogelijk gehouden zijn tot het in ontvangst nemen van een aanvraag waarbij het zal geroepen zijn een beoordeling te doen van de motieven die de Minister hebben geleid tot het besluit. Het beginsel van de algemene hiërarchie van de rechtsnormen verzet zich tegen dergelijke praktijk. Verzoeker heeft kunnen genieten van het grondrecht om een relatie aan te gaan en hiertoe een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Het Ministerieel besluit van 15 februari 2007 sluit echter verblijfsrecht uit.

2.12. Waar verzoeker erop wijst dat hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en van een AI, geldt dat het gemeentelijk bestuur een hogere rechtsnorm, in casu een Ministerieel besluit tot terugwijzing, niet rechtsgeldig kan miskennen door een attest van immatriculatie af te leveren en een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te overhandigen. Dergelijke handelwijze is een contradictio in terminis, in die zin dat aan een persoon, aan wie het recht op binnenkomst en verblijf wordt ontzegd gedurende tien jaar, geen rechten kunnen worden verleend die dat verbod teniet doen. De blinde toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet kan in geen enkele hypothese het effect van een Ministerieel besluit teniet doen.

2.13. Verzoeker werd materieel in bezit gesteld van een attest van immatriculatie en van een bijlage 19ter, doch beide documenten hebben geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet onderbouwd is door het negotium, te weten het onderliggende recht. De bestreden beslissing behelst niet meer of niet minder de rechtzetting van die materiële misslag.

2.14. In het licht van voorgaande uiteenzetting dient de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 8 EVRM bekeken te worden. Artikel 8 EVRM, en het daaruit voortvloeiende recht op gezinsleven en familielevens is geen absoluut recht. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.15. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoeker geeft enkel aan dat hij samen met zijn levensgezellin een gezin vormt en dat hun gezin uit elkaar zal vallen indien hij dient terug te keren naar het land van herkomst. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC